

Sygn. akt VW 3753/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Paulina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2018 r. sprawy, przeciwko I. K. s. S. i D. z domu F. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

1. W dniu 30.04.2017 r. o godz. 15:50 w W. przy ul. (...) 1C, kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) zatrzymał ww. pojazd na przystanku autobusowym z zatoką.
2. W tym samym miejscu i czasie, co w pkt. 1, kierujący ww. pojazdem na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczył lub uszkadzał roślinność, parkując ww. pojazd.
3. W dniu 30.04.2017r. o godz. 16:05 w W. na terenie L. C., kierujący pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 "zakaz zatrzymywania się".
4. W dniu 30.04.2017r. o godz. 16:05 w W. na terenie L. C., kierujący pojazdem marki M. o nr rej. (...) zatrzymał ww. pojazd w odległości mniejszej niż 10 m od przejścia dla pieszych.

To jest za wykroczenia z art.

- 1) 97 KW w zw. z art. 49 ust. 1 pkt. 9 P.
- 2) 144 KW
- 3) 92 § 1 KW
- 4) 97 KW w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 2 P.

orzeka

I. Obwinionego I. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów , na podstawie art. 92 par 1 kw. w zw z art. 9 par 2 kw. w zw z art. 39 par 1 kw. odstępuje od wymierzenia kary .

II. Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 120 (sto dwadzieścia)

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 2017 r. ok. godz. 15:50 przy ul. (...) 1C funkcjonariusz Policji podjął interwencję wobec kierowcy samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), który był zaparkowany kołami jednego boku w zatoce

autobusowej Zarządu (...), natomiast koło drugiego boku samochodu stało na pasie zieleni. W samochodzie oprócz kierowcy znajdowało się dwoje małych, płaczących dzieci. Wobec ujawnionego wykroczenia I. K. miał zostać ukarany mandatem karnym w wysokości 100 złotych, skorzystał jednak z przysługującego mu prawa i odmówił przyjęcia mandatu. Po przeprowadzeniu interwencji funkcjonariusz Policji ponownie spostrzegł wyżej wymieniony samochód, który był zaparkowany niezgodnie z przepisami. Stał w strefie obowiązywania znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” na chodniku przy linii P-7b „krawężniowej ciągłej” oraz bezpośrednio przed przejściem dla pieszych. W związku z przeprowadzoną kilka minut wcześniej interwencją, policjant odstąpił od zatrzymania pojazdu i ponownego legitymowania kierowcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatki urzędowej - k. 1
2. zdjęć - k. 4
3. częściowo zeznań świadka M. W. – k. 6, 35
4. wyjaśnień obwinionego – k. 22-23, 34-35

Obwiniony **I. K.** w toku postępowania przyznał się do zarzucanych mu czynów. Nie negował w żaden sposób zaistnienia zdarzenia ujawnionego przez policjanta. W sprzeciwie złożonym od wyroku nakazowego obwiniony podniósł, iż rzeczywiście zatrzymał się w sposób niezgodny z przepisami ruchu drogowego, jednakże było to uzasadnione okolicznościami niezależnymi od niego. I. K. podniósł, że w samochodzie znajdowały się jego dwie wnuczki i zatrzymanie było spowodowane złym samopoczuciem i torsjami jednej z nich. Obwiniony zaznaczył, że interwencja była przeprowadzona w sposób nieprawidłowy i nieuprzejmy, a dokonujący jej policjant nie pozwolił mu wytłumaczyć powodu zaistniałej sytuacji. Obwiniony stawiał się na rozprawę i przed Sądem potwierdził swoje stanowisko zawarte w sprzeciwie. Ponownie podniósł, że zatrzymanie w sposób niezgodny z przepisami było spowodowane stanem wyższej konieczności, a funkcjonariusz Policji ani raz nie zainteresował się jego przyczyną oraz płaczącymi dziećmi, jego zachowanie było natomiast ukierunkowane jedynie na ukaranie obwinionego.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo I. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Sąd uznał za wiarygodną okoliczność, która wywołała konieczność zatrzymania pojazdu w sposób niezgodny z przepisami ruchu drogowego. Wyjaśnienia obwinionego nie budziły zatem wątpliwości Sądu. Ponadto I. K. zrelacjonował przebieg zdarzenia rzetelnie, autentycznie i wiarygodnie. Wskazać należy także, że wyjaśnienia obwinionego w znacznej mierze korelują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Warto również zaznaczyć, że obwiniony w żaden sposób nie zmierzał do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenia. Jego stanowisko odnosiło się natomiast do rozważań co do prawidłowości przeprowadzonej interwencji oraz zakwestionowania zachowania policjanta jako słusznego i odpowiedniego w zaistniałych okolicznościach.

Sąd w części dał wiarę zeznaniom świadka **M. W.** – funkcjonariusza Policji, który przeprowadził interwencję. Zeznania co do miejsca i sposobu zatrzymania samochodu były zgodne z wyjaśnieniami obwinionego, zatem zasługiwały na obdarzenie ich wiarą. Sąd pominął natomiast zeznania świadka w zakresie odnoszącym się do jego zachowania podczas przeprowadzania interwencji oraz sposobu jej przeprowadzenia, jak również rozpytania o przyczynę zachowania obwinionego i zainteresowania się płaczącymi dziećmi, wobec niepamięci świadka w stosunku do tych okoliczności.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów, w postaci zdjęć z miejsca ujawnienia wykroczenia. Prawdziwość i rzetelność tychże dowodów nie była kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności i rzeczowości.

Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczeń kwalifikowanych z art. 92 § 1 kw, art. 97 kw oraz art. 144 § 1 kw.

W art. 92 kw ustanowiono odpowiedzialność za niestosowanie się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem albo do kontroli ruchu drogowego. Przedmiotem ochrony niniejszego przepisu jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. (...) znaków i sygnałów drogowych tworzy bowiem pewien stan porządku na drogach, który jest zasadniczym elementem gwarancji bezpieczeństwa w ruchu. Czyn zabroniony polega na niestosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Czyn sprawcy może polegać zarówno na działaniu jak i zaniechaniu. Podmiotem wykroczenia stypizowanego w § 1 może być każdy uczestnik ruchu. Strona podmiotowa czynu określonego w § 1 co do zasady, zakłada umyślność działania, jednakże nie można wykluczyć nieumyślności.

W art. 97 kw ustawodawca unormował natomiast czyn zabroniony polegający na wykraczaniu przeciwko innym przepisom regulującym bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Dyspozycja tego przepisu ma charakter typowo blankietowy, co oznacza, że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu. Przedmiotem ochrony podobnie jak wyżej, jest porządek i bezpieczeństwo ruchu na drogach publicznych. Strona przedmiotowa w tym przypadku polega natomiast na wykroczeniu przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wykroczenie opisane w art. 97 kw jest wykroczeniem formalnym i może być popełnione zarówno w wyniku działania, jak i poprzez zaniechanie. Warunkiem uznania danego zachowania za wykroczenie stypizowane w art. 97 kw jest dopuszczenie się go na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, gdy sprawcą jest uczestnik ruchu lub inna osoba. Strona podmiotowa, zgodnie z ogólną zasadą przyjętą w art. 5 kw, może polegać zarówno na umyślności, jak i na nieumyślności. Jednak, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 8/10, OSNKW 2010, nr 9, poz. 76, w sytuacji gdy z natury „innych przepisów” zawartych w aktach prawnych dotyczących bezpieczeństwa lub porządku ruchu na drogach publicznych wynika, że wymagane jest umyślne zachowanie, to wykroczenie określone w art. 97 kw może zostać popełnione tylko umyślnie.

Zachowanie sprawcy naruszającego przepis art. 144 § 1 polega natomiast na niszczeniu lub uszkodzeniu roślinności. Zachowanie jest karalne, jeżeli miało miejsce na terenach przeznaczonych do użytku publicznego. Przedmiotem chronionym przez § 1 tegoż artykułu jest stan roślinności znajdującej się na terenach przeznaczonych do użytku publicznego, co związane jest między innymi z potrzebą zapewnienia estetycznego wyglądu miejsc dostępnych dla ogółu. Strona przedmiotowa polega na zachowaniu naruszającym stan zieleni, znajdującej się przykładowo przy ulicach, placach, skwerach, parkach lub ogrodach. Niszczenie roślinności może polegać w szczególności na jej deptaniu. Czyn zabroniony określony w art. 144 § 1 kw może być popełniony wyłącznie przez działanie. Wykroczenie polegające na deptaniu trawnika lub zieleńca ma charakter formalny. Oznacza to, że do zaistnienia przedmiotowego wykroczenia nie jest konieczne wystąpienie określonego skutku. Popełnienie tegoż wykroczenia następuje już w momencie realizacji jego ustawowego znamienia, tj. deptania roślinności. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10.03.2017 r., sygn. akt IX W 6/17, nawet jednorazowe zachowanie bez wątplenia doprowadza do niszczenia roślinności, choćby nawet była ona już w stanie szczątkowym w dniu zdarzenia. Niszczenie roślinności to takie oddziaływanie na nią, które powoduje, że przestaje ona istnieć lub tak zmienia swoje właściwości, iż nie nadaje się do użytku, zgodnie z jej pierwotnym przeznaczeniem. Do niszczenia w świecie roślin dochodzi podczas każdego naruszenia fizycznej materii rośliny, w tym także trawy. W sprawie niniejszej tym czynnikiem zewnętrznym był sam nacisk kół samochodu. Czyn opisany w art. 144 kw jest wykroczeniem powszechnym, może go zatem popełnić każdy człowiek, a strona podmiotowa może polegać na umyślności lub nieumyślności.

Zarówno powyższa charakterystyka czynów, zarzucanych obwinionemu jak i analiza całości materiału dowodowego zebranego w toku postępowania jednoznacznie dowiodły do przekonania, że I. K. swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanych mu wykroczeń z art. 92 § 1 kw, art. 97 kw oraz art. 144 § 1 kw. Mając na uwadze przytoczone argumenty, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie sprawstwa I. K., które w żadnym momencie nie było kwestionowane.

W kodeksie wykroczeń zawarte zostały ogólne dyrektywy wymiaru kary, stanowiące pewne ogólne wytyczne co do orzekania w tym zakresie. Orzekając w tej kwestii, Sąd zastosował art. 39 § 1 kw, który w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie i po uwzględnieniu charakteru i okoliczności czynu lub właściwości i warunków osobistych sprawcy, dopuszcza możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia albo odstąpienia od wymierzenia kary. Wskazany przepis nie zawiera w sobie jednak oficjalnych wytycznych. Wskazać należy, że do ogólnych dyrektyw wymiaru kary należą w szczególności stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy, jak również warunki osobiste sprawcy. Szczegółowe okoliczności wymiaru kary dotyczą czynu sprawcy, w szczególności jego osoby – właściwości i warunków osobistych, sposobu działania oraz elementów podmiotowych, takich jak stopień winy czy pobudki. Pierwsza grupa tych okoliczności jest związana z czynem, ponieważ właśnie czyn uruchamia odpowiedzialność. Czyn i jego następstwa społeczne stanowią zatem podstawowe elementy ważne dla wymiaru kary. Ponadto liczy się też osoba sprawcy. Ważna jest więc odpowiedź na pytanie, kim ten sprawca jest. Wskazany zespół okoliczności wymiaru kary nie stanowi listy zamkniętej, należy do sędziowskiej oceny tych okoliczności.

Instytucja odstąpienia od wymierzenia kary zapewnia Sądowi skorzystanie z bardzo praktycznych środków działania, uwzględniających w maksymalny sposób zasadę indywidualizacji wymiaru kary. Przesłanki te są ujęte bardzo elastycznie, z wyraźnym nastawieniem na możliwość działania w określonych warunkach na korzyść sprawcy. Zakres decyzji sądu jest w tej kwestii rozległy, mimo że kary przewidziane za wykroczenie nie charakteryzują się wysokim poziomem represji. Przesłanką odstąpienia od wymierzenia kary są wypadki zasługujące na szczególne uwzględnienie. Jest to kryterium bardzo pojemne i wyraźnie ocenne. Uprawnienia sądu są wobec tego szerokie. Wymiar kary należy dostosowywać do okoliczności konkretnego przypadku. Wskazówki zawarte w przepisie towarzyszące głównemu kryterium to charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy. Sąd dopatrujący się w konkretnej sytuacji „wypadku zasługującego na szczególne uwzględnienie” powinien rozpatrzeć charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy. Należy zatem zbadać wagę popełnionego czynu oraz przeanalizować osobowość sprawcy i jego osobistą sytuację. Obie grupy okoliczności, tworzące podstawę oceny konkretnego przypadku jako „zasługującego na szczególne uwzględnienie”, powinny być rozpatrywane łącznie. Jedna grupa okoliczności nie może pozostawać w sprzeczności z drugą, chociaż z przepisu ten wniosek tak wyraźnie nie wynika.

Stwierdzona w niniejszym stanie faktycznym przyczyna nieprawidłowego zatrzymania pojazdu niewątpliwie stanowi szczególną okoliczność łagodzącą i zasługującą na uwzględnienie przy analizie dyrektyw wymiaru kary. Mając na uwadze powyższe, w tym dość niski stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego wykroczenia oraz dodatkowo sytuację, która podyktowała konkretne jego zachowanie, Sąd uznał, iż wystarczającym w przedmiotowej sprawie będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionego z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia jej kary zgodnie z dyspozycją art. 39 § 1 kw.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 120 zł i wymierzył opłatę w wysokości 30 zł na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 2 i § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji